

Juridisch bulletin

Rechtspraak 2010

Inhoud

1	<i>Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen</i>	4
2	<i>Grondwettelijk Hof</i>	5
2.1	Arrest van het Grondwettelijk Hof van 20 januari 2010 (Artikel 120bis KBW - Onverschuldigd bedrag naar aanleiding van een fout van het fonds - Vraag om terugbetaling gedurende een jaar - Schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet)	5
2.2	Arrest van het Grondwettelijk Hof van 25 februari 2010 (Artikel 69, §3 KBW - Voorlopig bewindvoerder - Verzet tegen de betaling van de kinderbijslag aan de bijslagtrekkende - Schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet)	5
3	<i>Hof van Cassatie</i>	7
3.1	Arrest van het Hof van Cassatie van 23 november 2009 (Handvest van de sociaal verzekerde - artikel 3 - informatieplicht van de instellingen van sociale zekerheid - ambtshalve meedelen van bijkomende informatie aan de sociaal verzekerde - niet afhankelijk van een schriftelijke vraag van de verzekerde)	7
3.2	Arrest van het Hof van Cassatie van 21 december 2009 (Gewaarborgde gezinsbijslag - Afstemming op de bedragen van de regeling van de zelfstandigen - Art. 8, eerste lid, KBW)	8
4	<i>Arbeidshoven</i>	10
4.1	Arrest van het Arbeidshof van Bergen van 23 september 2009 (artikel 1 van de wet van 20 juli 1971 - Apatride - Regelmatig verblijf - Artikelen 23 en 24 van de Internationale overeenkomst van New York van 28 september 1954)	10
4.2	Arrest van het Arbeidshof van Bergen van 28 oktober 2009 (artikel 7 van de wet van 20 juli 1971 - Apatride - Kraamgeld - Aanvraag buiten termijn - Overmacht)	11
4.3	Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 10 december 2009 (Verhoogde kinderbijslag - Verwijlntresten - Artikelen 12 en 20 van het Handvest van de sociaal verzekerde)	12
5	<i>Arbeidsrechtbanken</i>	13
5.1	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 9 juni 2009 (Gewaarborgde gezinsbijslag - Artikel 3 van de wet van 20 juli 1971 - Zwartwerk - Niet als oncontroleerbaar beschouwde bestaansmiddelen)	13
5.2	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Bergen van 11 juni 2009 (Wet van 20 juli 1971 - Residuaire regeling)	13
5.3	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Verviers van 5 oktober 2009 (Wet van 20 juli 1971 - Activiteit als student - Beletsel voor de toekenning van gewaarborgde gezinsbijslag)	14
5.4	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Charleroi van 4 november 2009 (artikel 47 KBW - Autisme - Niet in aanmerking nemen van waarschijnlijke gevolgen van een aandoening)	14
5.5	Vonnis van de arbeidsrechtbank te Turnhout van 12 maart 2010 (Artikel 62, §5, KBW – Inschrijving als werkzoekende - Datum aanvang toekenningsperiode van 270 dagen)	14
5.6	Vonnis van de arbeidsrechtbank te Oudenaarde van 23 maart 2010 (Artikel 120bis KBW – Artikel 17, laatste lid, HSV - Fout kinderbijslagfonds – Terugvordering – Arrest Grondwettelijk Hof d.d. 20 januari 2010)	15
5.7	Vonnis van de arbeidsrechtbank te Brugge van 28 april 2010 (Artikel 56bis KBW – Verhoogde wezenbijslag – Verlaten wees – Begrip)	17

1 Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen

2 Grondwettelijk Hof

2.1 Arrest van het Grondwettelijk Hof van 20 januari 2010 (Artikel 120bis KBW - Onverschuldigd bedrag naar aanleiding van een fout van het fonds - Vraag om terugbetaling gedurende een jaar - Schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet)

In deze zaak, aanhangig voor het Arbeidshof van Bergen, werd het Grondwettelijk Hof verzocht zich uit te spreken over de grondwettelijkheid van artikel 120 KBW, omdat het de betaalinstantellingen toelaat, wanneer de per vergissing uitbetaalde persoon niet wist of niet kon weten dat hij geen recht (meer) had op de uitgekeerde bijslag, binnen een termijn van een jaar de wegens een fout van hen ten onrechte uitbetaalde gezinsbijslag terug te vorderen, terwijl artikel 17, tweede lid van het Handvest van de sociaal verzekerde (HSV) in het algemeen een beletsel vormt voor iedere terugvordering van ten onrechte ontvangen sommen door de sociaal verzekerden wanneer:

- de fout aan de basis van de beslissing tot rechtzetting te wijten aan de socialezekerheidsinstelling;
- het recht toegekend na de herziening minder gunstig is dan het aanvankelijke;
- de sociaal verzekerde niet wist of kon weten dat hij geen recht meer had op de volledige uitgekeerde bijslag.

Het Hof wijst eerst op een verschil in behandeling tussen enerzijds de sociaal verzekerden op wie artikel 120bis KBW van toepassing is, en anderzijds zij die artikel 17 HSV genieten. In verband met de algemene reikwijdte van dit Handvest stelt het Hof dat de wetgever met de invoering ervan een betere rechtsbescherming van de sociaal verzekerde nastreefde en herinnert het eraan dat artikel 17 HSV werd aangenomen ondanks zijn aanzienlijke budgettaire weerslag. Op basis van deze vaststelling meent het Hof dat een **wetswijziging na** het aannemen van het Handvest die in een socialezekerheidssector een **reglementering** invoert die **minder gunstig** is voor de sociaal verzekerde, een verschil in behandeling creëert dat maar **grondwettelijk** kan zijn mits een **specifieke relevante wettiging**. Het Hof meent dat het argument dat de **complexiteit van het administratief beheer** voortvloeiend uit de wijzigende gezinssituaties de invoering van een verjaringstermijn van een jaar wettigt, **niet relevant** is wanneer een gerechtigde geen enkele fout beging en het fonds correct was ingelicht van zijn gezinssituatie.

Om die reden [besluit het Hof](#) tot de **ongrondwettelijkheid van artikel 120bis KBW**.

2.2 Arrest van het Grondwettelijk Hof van 25 februari 2010 (Artikel 69, §3 KBW - Voorlopig bewindvoerder - Verzet tegen de betaling van de kinderbijslag aan de bijslagtrekkende - Schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet)

In deze zaak, aanhangig voor het Arbeidshof van Brussel, moest het Grondwettelijk Hof zich uitspreken over de grondwettelijkheid en de conformiteit met de overeenkomst van New York van 20 november 1989 over de rechten van het kind, van artikel 69, §3, KBW, waar dit een op basis van artikel 488bis van het Burgerlijk Wetboek aangeduide voorlopig bewindvoerder niet toelaat verzet aan te tekenen tegen de betaling aan de persoon bedoeld in §§ 1, 2 of 2bis van die bepaling wanneer het belang van het kind (de beschermde persoon) dit vereist, in tegenstelling tot de vader, de moeder, de adoptant, de pleegvoogd, de toezienende voogd, de curator of de rechthebbende.

Het Grondwettelijk Hof meende dat het niet gewettigd was dat de voorlopig bewindvoerder de mogelijkheid geweigerd werd om verzet aan te tekenen wanneer het gaat om sociale uitkeringen die goederen vormen die de voorlopig bewindvoerder in het kader van zijn wettelijke opdracht moet beheren in het belang van het kind.

Op basis hiervan [oordeelde het Hof](#) dat **artikel 69, § 3, KBW**, geïnterpreteerd in de zin dat het een op basis van artikel 488bis van het Burgerlijk Wetboek aangeduide voorlopig bewindvoerder niet toelaat verzet aan te tekenen tegen de betaling aan de bijslagtrekkende wanneer het belang van de beschermde persoon dit vereist, **ongrondwettelijk is**.

3 Hof van Cassatie

3.1 Arrest van het Hof van Cassatie van 23 november 2009 (Handvest van de sociaal verzekerde - artikel 3 - informatieplicht van de instellingen van sociale zekerheid - ambtshalve meedelen van bijkomende informatie aan de sociaal verzekerde - niet afhankelijk van een schriftelijke vraag van de verzekerde)

Artikel 3 van het Handvest van de sociaal verzekerde bepaalt: “De instellingen van sociale zekerheid zijn verplicht aan de sociaal verzekerde die daar schriftelijk om verzoekt, alle dienstige inlichtingen betreffende zijn rechten en verplichtingen te verstrekken en uit eigen beweging de sociaal verzekerde alle bijkomende informatie te verschaffen die nodig is voor de behandeling van zijn verzoek of het behoud van zijn rechten. De Koning bepaalt, na advies van het beheerscomité of het bevoegde adviesorgaan van de betrokken instelling, wat onder dienstige inlichtingen moet verstaan worden alsmede de toepassingsmodaliteiten van dit artikel.”

Tot uitvoering van deze bepaling voorziet het koninklijk besluit van 19 december 1997, art. 2: “de instellingen van sociale zekerheid verstrekken in de materies die hen aanbelangen, aan de sociaal verzekerde de dienstige inlichtingen voor het verkrijgen of het behoud van zijn verzekerbaarheid en voor de toekenning van prestaties alsook de gegevens van diegenen die verdere inlichtingen kunnen verstrekken. Om aan die informatieplicht te voldoen, stellen de instellingen een regelmatig geactualiseerd document op met een beschrijving van de rechten en de plichten van de sociaal verzekerden in de wetgeving die de instelling moet toepassen. Dit document wordt gratis ter beschikking gesteld van de sociaal verzekerden die erom vragen.”

Na ontvangst van het formulier P7 voor het controleren van de hoedanigheid van student van het kind, dat de moeder te laat terugstuurde, betekende het kinderbijslagfonds aan haar met een brief van 1 maart 2004 zijn beslissing tot terugvordering van de provisioneel voor september en oktober 2003 betaalde kinderbijslag, omdat het kind ophield de lessen te volgen op 30 juni 2003 en zich niet had ingeschreven als werkzoekende. Het recht stopte dus op het einde van de schoolvakantie, 31 augustus 2003.

Naar aanleiding van het verzoekschrift van de betrokkene is de Arbeidsrechtbank van oordeel dat het fonds zijn informatieplicht niet nakwam door na te laten aan de bijslagtrekkende mee te delen dat haar dochter zich moest inschrijven als werkzoekende om kinderbijslag te blijven ontvangen, dat het de kinderbijslag per vergissing betaalde en dat op basis van artikel 17, tweede lid van de wet van 11 april 1995 zijn beslissing geen terugwerkende kracht kon hebben aangezien het fonds zijn fout had toegegeven en de kinderbijslag bijgevolg niet kon teruggevorderd worden.

Naar aanleiding van het beroep van het fonds, dat volhield de nodige informatie te hebben meegedeeld via het formulier P7 dat de vraag over de inschrijving als werkzoekende bevat, keurt het Arbeidshof de beslissing van het fonds goed, dat geldig vaststelde dat de in september en oktober 2003 betaalde kinderbijslag reglementair niet verschuldigd was, maar bevestigt het verder het standpunt van de rechtbank wat betreft de informatieplicht bepaald in artikel 3 van het Handvest van de sociaal verzekerde.

Volgens het Arbeidshof moet de informatie niet alleen gegeven worden op schriftelijke aanvraag maar ook op eigen initiatief wanneer de informatie nuttig is voor het behoud van het recht van de verzekerde,

en moet die informatie op basis van artikel 6 van het Handvest worden gegeven in een voor het publiek toegankelijke taal.

Overigens is de informatie over de inschrijving als werkzoekende van algemene aard, van belang voor iedere student die zijn studies beëindigt. Deze informatie is echter niet vermeld op het formulier.

Alleen de vraag stellen, geldt niet als toegankelijke taal op basis waarvan de verzekerde zich rekenschap kan geven van het verband tussen de inschrijving en het behoud van het recht op kinderbijslag. Geen enkel element van het formulier geeft aan binnen welke termijn het moet worden teruggestuurd en vestigt de aandacht op het feit dat, als er geen onderwijs meer gevolgd wordt, het recht op kinderbijslag stopt eind augustus, tenzij de jongere zich inschrijft als werkzoekende.

Het Hof meent dat het niet voldoen aan de informatieplicht door het fonds een fout vormt in de zin van artikel 1382 van het burgerlijk wetboek die aanleiding geeft tot het herstel van de eruit voortvloeiende schade, in dit geval het verlies van de kinderbijslag voor september en oktober 2003. De fout van het fonds vormt een beletsel voor de terugvordering door het fonds. Het Hof bevestigt op dit vlak het standpunt van de Arbeidsrechtbank.

Het [Hof van Cassatie](#) verwierp het cassatieberoep ingediend door het fonds, herinnerend aan het feit dat de socialezekerheidsinstellingen op basis van artikel 3, eerste lid, van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het handvest van de sociaal verzekerde, in de versie van toepassing op de feiten, verplicht zijn de sociaal verzekerde die er schriftelijk om verzoekt alle nuttige informatie te geven over zijn rechten en verplichtingen en op eigen initiatief aan de sociaal verzekerde alle bijkomende informatie te geven nodig voor het onderzoek van zijn aanvraag of het behoud van zijn rechten, zonder afbreuk te doen aan de bepalingen van artikel 7.

Volgens het Hof volgt hieruit niet dat de verplichting voor de socialezekerheidsinstelling om op eigen initiatief aan de sociaal verzekerde bijkomende informatie te geven nodig voor het onderzoek van zijn aanvraag of het behoud van zijn rechten afhangt van de voorwaarde dat deze verzekerde hem vooraf schriftelijk informatie over zijn rechten en verplichtingen vroeg.

Naar aanleiding van dit geschil herzag de Rijksdienst het controleformulier voor de ouders van de student. De kwestie van de inschrijving als werkzoekende is er duidelijk uiteengezet.

3.2 Arrest van het Hof van Cassatie van 21 december 2009 (Gewaarborgde gezinsbijslag - Afstemming op de bedragen van de regeling van de zelfstandigen - Art. 8, eerste lid, KBW)

Met zijn arrest van 24 oktober 2008 vernietigde het Arbeidshof van Luik een vonnis van 11 september 2006 van de Arbeidsrechtbank van Verviers dat besliste dat artikel 8, § 1bis van het koninklijk besluit van 25 oktober 1971 moest verworpen worden wegens in strijd met de wet van 20 juli 1971 en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet omdat het een niet op een objectief criterium gebaseerde discriminatie instelt. Het Hof stelt dat de rechtsinstantie ten gronde geenszins de categorie van personen aanduidt waarmee de oorspronkelijke eiseres moest vergeleken worden en geen enkele vergelijkbaarheidstest maakt.

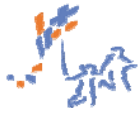
De eiseres in cassatie verwijt dit arrest meer bepaald (tweede rechtsmiddel) niet te erkennen dat de toepassing van artikel 8, § 1bis van het koninklijk besluit van 25 oktober 1971 het onmogelijk maakt het verschil te ontvangen tussen wat kan verkregen worden als gewaarborgde gezinsbijslag en alle andere

types van kinderbijslag, en houdt vol dat de verwijzing naar de schalen van toepassing in de zelfstandigenregeling ertoe leidt dat de gewaarborgde gezinsbijslag altijd lager is dan wat in andere regelingen wordt toegekend, omdat de schaal van toepassing in de zelfstandigenregeling lager is. Dus meent de eiseres dat het koninklijk besluit van 25 oktober 1971 in werkelijkheid de uitvoering van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde gezinsbijslag opschort.

Na de diverse argumenten van de eiseres één na één te hebben verworpen beslist het [Hof van Cassatie](#) dat, door in afwijking van de eerste paragraaf de maandelijkse kinderbijslagbedragen vast te leggen op het niveau van de bedragen van de zelfstandigenregeling wanneer het kind al rechtgevend is op kinderbijslag krachtens een Belgische, buitenlandse of internationale regeling, de eerste paragraaf van artikel 8 van het koninklijk besluit van 25 oktober 1971 geenszins in strijd is met artikel 2, eerste lid, 2° van de wet van 20 juli 1971, dat niet bepaalt dat de gewaarborgde gezinsbijslag hoger moet zijn dan die bedragen, maar wel dat elk kind ten minste het bedrag moet krijgen dat conform de wet kan worden toegekend. Het Hof is dan ook van mening dat het/de rechtsmiddel(en) ontoereikend is/zijn en verwerpt het cassatieberoep.

N.B.: De wet houdende diverse bepalingen van 30 december 2009 (Belgisch Staatsblad van 31 december 2009) schafte artikel 8, § 1bis van het koninklijk besluit van 25 oktober 1971 af. Deze wet trad in werking op 1 januari 2010.

4 Arbeidshoven

4.1 Arrest van het Arbeidshof van Bergen van 23 september 2009 (artikel 1 van de wet van 20 juli 1971 - Apatride - Regelmatig verblijf - Artikelen 23 en 24 van de Internationale overeenkomst van New York van 28 september 1954)

Onuitgegeven

Mevrouw E.L. werd erkend als apatride bij vonnis van 25 februari 2002 van de rechtbank van eerste aanleg van Doornik. Dit vonnis werd betekend aan de stad Doornik en overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand op 4 juni 2004, de dag waarop de betrokkene een officiële verblijfsvergunning kreeg naar aanleiding van een aanvraag om regularisatie van 18 mei 2001. Dezelfde dag ontving mevrouw E.L. een brief van de RKW met de mededeling dat haar aanvraag om gewaarborgde gezinsbijslag van 10 april 2002 geweigerd was. De gewaarborgde gezinsbijslag werd haar uiteindelijk toegekend vanaf 1 juni 2004 op basis van de verblijfsvergunning verstrekt door de stad Doornik.

Mevrouw E.L. betwist de datum waarop haar recht inging. Ze meent dat de gewaarborgde gezinsbijslag haar moet worden toegekend vanaf de geboortedatum van haar kind, namelijk 4 januari 2001, of ten minste vanaf 25 februari 2002, de datum waarop haar het statuut van apatride werd toegekend door de rechtbank van eerste aanleg van Doornik.

De arbeidsrechtbank van Doornik, die in deze zaak een uitspraak moest doen in eerste instantie, oordeelde dat aangezien de erkenning als apatride een basis voor het recht vormt, mevrouw E.L. aanspraak kon maken op de gewaarborgde gezinsbijslag voor de periode van 1 mei 2002 tot 30 mei 2004.

Het arbeidshof van Bergen, dat deze zaak in beroep moest heronderzoeken, is van mening dat de Overeenkomst van New York van 28 september 1954 in dit geval moet toegepast worden, met als gevolg dat het recht op gewaarborgde gezinsbijslag maar kan toegekend worden aan een als apatride erkende vreemdeling als hij regelmatig verblijft op ons grondgebied. Volgens het hof hangt de regelmatigheid van het verblijf van de apatride af van de beslissing van de Minister of zijn afgevaardigde om de apatride te machtigen op het grondgebied te verblijven. De uitspraak van het hof luidt dat het regelmatige verblijf van de apatride recht geeft op gewaarborgde gezinsbijslag.

In dit geval werd echter pas op 4 juni 2004 een tijdelijke verblijfsvergunning afgeleverd aan mevrouw E.L. en kan haar verblijf pas vanaf dan als regelmatig beschouwd worden, met als gevolg dat zij pas vanaf die datum aanspraak kan maken op gewaarborgde gezinsbijslag.

Het hof beslist dan ook het vonnis te vernietigen, en bevestigt zo de aangevochten beslissing.

4.2 **Arrest van het Arbeidshof van Bergen van 28 oktober 2009** (artikel 7 van de wet van 20 juli 1971 - Apatride - Kraamgeld - Aanvraag buiten termijn - Overmacht)

Onuitgegeven

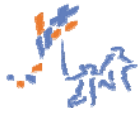
Op 12 maart 2007 vraagt mevrouw M.M., apatride, kraamgeld aan voor haar zoon, geboren op 8 juni 2005. Op 29 mei 2007 wijst de RKW haar aanvraag af omdat die niet is ingediend binnen een jaar na de geboorte van het kind zoals bepaald in artikel 7 van de wet van 20 juli 1971. Mevrouw M.M. betwist deze beslissing. Een eerste rechter wijst de aanspraak op het kraamgeld van de betrokkene af met een vonnis van 5 november 2008.

Mevrouw M.M. tekent beroep aan tegen dit vonnis omdat ze van mening is dat ze pas vanaf het moment waarop het gemeentebestuur de instructies van de Dienst Vreemdelingenzaken had uitgevoerd, namelijk op 9 januari 2007, wettelijk in het land verbleef, en ze pas vanaf die datum de voorwaarden vervulde om aanspraak te kunnen maken op kraamgeld voor haar kind. De betrokkene houdt vol dat het feit dat ze vóór 9 januari 2007 onwettig in het land verbleef haar niet kan aangerekend worden en een geval van overmacht vormde dat haar belette haar aanvraag binnen de wettelijke termijn in te dienen.

Het arbeidshof herinnert eraan dat als de aanvrager van gewaarborgde gezinsbijslag een vreemdeling is, hij krachtens artikel 1 van de wet van 20 juli 1971 toegelaten of gemachtigd moet zijn in België te verblijven en dat de aanvraag om kraamgeld moet ingediend zijn binnen een jaar na de geboorte van het kind. Het hof preciseert dat een vreemdeling die illegaal op het grondgebied verblijft zijn recht op verblijf niet kan doen gelden alleen omdat hem het statuut van apatride is toegekend.

In dit geval stelt het hof vast dat mevrouw M.M. en de vader van het kind gemachtigd waren om in België te verblijven op basis van een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 28 november 2006, dat de inschrijving in het vreemdelingenregister gebeurde op 9 januari 2007 en dat de vader van het kind al vanaf 1 maart 2006 de toelating had te verblijven in België.

Het hof herinnert eraan dat overmacht enkel kan voortvloeien uit een gebeurtenis los van de menselijke wil die men niet had kunnen voorzien noch voorkomen, en beslist dat het onwettig verblijf van mevrouw M.M. in België niet als dusdanig kan beschouwd worden, aangezien mevrouw M.M. haar aanvraag om machtiging tot verblijf pas indiende op 28 juli 2006, terwijl ze sinds april 2005 op het Belgisch grondgebied verbleef, en dat de vader van het kind, gemachtigd om in België te verblijven vanaf 1 maart 2006, overigens de aanvraag had kunnen indienen omdat hij voldeed aan de voorwaarden van artikel 1 van de wet van 20 juli 1971 om het kraamgeld te verkrijgen.

4.3 **Arrest van het Arbeidshof van Brussel van 10 december 2009** (Verhoogde kinderbijslag - Verwijlntresten - Artikelen 12 en 20 van het Handvest van de sociaal verzekerde)

Onuitgegeven

In deze zaak diende de heer A.B. een eerste maal een aanvraag om verhoogde kinderbijslag in op 31 augustus 2006 met de vraag om de ongeschiktheid van zijn kind te erkennen vanaf de geboorte, namelijk 22 december 2003.

De eerste rechter willigde de vraag van de sociaal verzekerde in en was op basis van het Handvest van de sociaal verzekerde van mening dat op elke maandelijksse verhoogde bijslag van rechtswege intrest verschuldigd was vanaf de datum van de opeisbaarheid, d.i. de datum waarop de bijslag betaald had moeten worden, en ten vroegste vanaf de datum waarop de socialezekerheidsinstelling de uitkering moet betalen (Handvest, art. 12 en 20).

Het kinderbijslagfonds tekende beroep aan tegen deze beslissing met als doel dat duidelijk zou gesteld worden dat de intresten niet konden beginnen lopen vóór de datum waarop de sociaal verzekerde zijn aanvraag indiende.

Het Arbeidshof stelt vast dat het vonnis op dit punt inderdaad moet verduidelijkt worden en beslist dat de wettelijke intresten moeten berekend worden vanaf de datum waarop A.B. zijn eerste aanvraag indiende, namelijk 31 augustus 2006.

5 Arbeidsrechtbanken

5.1 **Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Brussel van 9 juni 2009** (Gewaarborgde gezinsbijslag - Artikel 3 van de wet van 20 juli 1971 - Zwartwerk - Niet als oncontroleerbaar beschouwde bestaansmiddelen)

[Onuitgegeven](#)

L.A. betwist de beslissing van 23 oktober 2007 waarmee de RKW haar gewaarborgde gezinsbijslag weigert voor de periode van 1 juni 2006 tot 31 mei 2007 omdat de aard van de bestaansmiddelen van haar gezin niet controleerbaar is, meer bepaald omdat het om zwartwerk gaat.

Omdat mevrouw L.A. een beroep deed op privé-liefdadigheid, besluit de arbeidsrechtbank dat met het door de RKW ingeroepen zwartwerk, als dat er al was, onmogelijk het in artikel 6 van het koninklijk besluit van 25 oktober 1971 bepaalde grensbedrag kon bereikt worden. De rechtbank meent dat het weigeren van de gezinsbijslag in een dergelijk geval zou neerkomen op het miskennen van de moeilijkheden en de talrijke overlevingsstrategieën van noodlijdende mensen die niet in staat zijn om administratieve bewijzen van het bedrag van hun inkomsten voor te leggen, en beslist dan ook om de beslissing van de RKW nietig te verklaren.

5.2 **Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Bergen van 11 juni 2009** (Wet van 20 juli 1971 - Residuaire regeling)

[Onuitgegeven](#)

Artikel 2, eerste lid, 2° van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van de gewaarborgde gezinsbijslag bepaalt dat enkel een kind dat niet rechtgevend is op gezinsbijslag krachtens een Belgische, buitenlandse of internationale regeling gewaarborgde gezinsbijslag kan krijgen.

De rechtbank stelt vast dat het recht op gezinsbijslag in dit geval geopend wordt in de regeling van de zelfstandigen uit hoofde van de vader. Het kind is dus rechtgevend op gezinsbijslag in de zin van de reglementering, ook al is hier de betaling van de kinderbijslag opgeschort.

De rechtbank beslist dan ook om de eis van de vragende partij af te wijzen omdat het recht op kinderbijslag in de regeling van de zelfstandigen een beletsel vormt voor de toekenning van gewaarborgde gezinsbijslag.

5.3 **Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Verviers van 5 oktober 2009** (Wet van 20 juli 1971 - Activiteit als student - Beletsel voor de toekenning van gewaarborgde gezinsbijslag)

[Onuitgegeven](#)

Mevrouw N.N., die het leefloon krijgt, is van mening dat de activiteit van haar zoon als student geen beletsel vormt voor de gewaarborgde gezinsbijslag die ze ontvangt voor haar dochter.

De rechtbank herinnert er aan dat de wet van 20 juli 1971 een regeling van gewaarborgde gezinsbijslag invoert die residuair genoemd wordt omdat ze alleen van toepassing is als er geen recht is in een andere regeling, en die de mogelijkheid biedt kinderbijslag te betalen aan rechtgevende kinderen, ook al opent niemand voor hen het recht door het betalen van sociale bijdragen in een of andere regeling. Het werk van de zoon van de eisende partij, al is het maar deeltijds, heeft als gevolg dat hij rechthebbende is voor zijn zuster in de werknemersregeling. De rechtbank preciseert wel dat mevrouw N.N. de bijslagtrekkende van de kinderbijslag blijft.

De betwisting van mevrouw N.N. wordt beschouwd als ongegrond.

5.4 **Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Charleroi van 4 november 2009** (artikel 47 KBW - Autisme - Niet in aanmerking nemen van waarschijnlijke gevolgen van een aandoening)

[Onuitgegeven](#)

De eisende partij betwist de beslissing van de RKW om verhoogde kinderbijslag pas toe te kennen vanaf 1 oktober 2005 en niet vanaf 1 juli 2002, terwijl een medisch onderzoek aan hun kind, geboren op 22 juli 2002, 16 punten toekende op de medisch-sociale schaal, waarvan 6 in de eerste pijler.

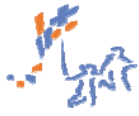
De rechtbank neemt de argumentatie van de RKW over en bepaalt dat in het algemeen louter de diagnose van een aandoening en/of een ziekte niet noodzakelijk leidt tot een recht op verhoogde kinderbijslag, en dat een waarschijnlijkheid op zich niet volstaat voor een vergoeding. De rechtbank wijst de vraag van de eisende partij dan ook af.

5.5 **Vonnis van de arbeidsrechtbank te Turnhout van 12 maart 2010** (Artikel 62, §5, KBW – Inschrijving als werkzoekende - Datum aanvang toekenningsperiode van 270 dagen)

[Onuitgegeven](#)

A.C. was voor het academiejaar 2007-2008 (aanvang 17 september 2007) ingeschreven voor minder dan 27 studiepunten. Dientengevolge had zij in haar hoedanigheid als studente (artikel 62, §3, KBW) geen recht meer op kinderbijslag vanaf 1 oktober 2007.

Op 25 juni 2008 behaalt betrokkene haar bachelordiploma en laat zich op 27 juni 2008 inschrijven als werkzoekende. Op grond van deze inschrijving vraagt zij aan K.3 kinderbijslag in haar hoedanigheid als

werkzoekende (artikel 62, §5, KBW). K.3 weigert dit recht stellende dat de toekenningsperiode van 270 dagen reeds een aanvang nam op 17 september 2007.

Hiermee gaat L.C., de moeder van A.C., niet akkoord en stelt bij de Arbeidsrechtbank van Turnhout een vordering in tegen de betreffende beslissing van K.3.

De meeste schoolverlaters schrijven zich in als werkzoekende bij de VDAB na hun studies. In de periode van de wachttijd opgelegd door de werkloosheidsreglementering behoudt de schoolverlater onder bepaalde voorwaarden recht op kinderbijslag in toepassing van artikel 62, §5, KBW. Zo moet hij ondermeer ingeschreven zijn als werkzoekende bij de VDAB en mag hij in de wachttijd geen passende betrekking weigeren, ...

De datum van inschrijving als werkzoekende is evenwel van groot belang. De wetgever onderscheidt terzake twee situaties. In het geval de studies worden stopgezet tijdens het schooljaar begint de periode van 270 kalenderdagen te lopen de dag na de stopzetting. In geval de studies worden beëindigd of stopgezet na de eerste examenperiode, hetgeen in casu het geval is, begint deze periode pas te lopen vanaf 1 augustus als tenminste alle opgelegde studieactiviteiten voltooid zijn.

Volgens de Arbeidsrechtbank van Turnhout houdt het kinderbijslagfonds ten onrechte voor dat A.C., die voor het laatste academiejaar door haar beperkt aantal studiepunten geen recht had op kinderbijslag voor het academiejaar 2007-2008, ook geen recht heeft op kinderbijslag tijdens de wachttijd. Bovendien is het kinderbijslagfonds ten onrechte de mening toegedaan dat de toekenningsperiode als werkzoekende reeds een aanvang nam op 17 september 2007 om een einde te nemen 270 dagen later.

Voor de bepaling van de aanvang van de toekenningsperiode van 270 of 180 kalenderdagen wordt in artikel 1, §2, 2°, van het koninklijk besluit van 12 augustus 1985 tot uitvoering van artikel 62, §5, KBW, niet vereist dat tijdens het laatste school- of academiejaar aan specifieke voorwaarden moet worden voldaan.

Door te verwijzen naar het aantal studiepunten en voor te houden dat de wachttijd reeds een aanvang nam op 17 september 2007, zijnde vóór de beëindiging van haar studies met beperkt studieprogramma, voegt het kinderbijslagfonds aan voormelde bepaling een voorwaarde toe die niet in het koninklijk besluit is opgenomen.

Op grond hiervan beslist de Arbeidsrechtbank dan ook dat A.C. wel rechtgevend is op kinderbijslag gedurende de wachttijd.

5.6 **Vonnis van de arbeidsrechtbank te Oudenaarde van 23 maart 2010** (Artikel 120bis KBW – Artikel 17, laatste lid, HSV - Fout kinderbijslagfonds – Terugvordering – Arrest Grondwettelijk Hof d.d. 20 januari 2010)

[Onuitgegeven](#)

Mevr. M.L.D., eisende partij in het geding, liet in februari 2007 aan K.32, verwerende partij in het geding, weten dat haar zoon tewerkgesteld was en dat zij daardoor geen recht meer had op kinderbijslag. Op 30 oktober 2007 laat K.32 aan mevr. M.L.D. weten dat zij de kinderbijslag ten gunste van haar zoon zal stopzetten vanaf 1 november 2008. Mevr. M.L.D. nam daarop nogmaals contact op met het betrokken kinderbijslagfonds om te benadrukken dat haar zoon aan het werk was. K.32 bevestigde echter dat de

kinderbijslag verder zou betaald worden tot de 21ste verjaardag van de zoon. Op 20 december 2007 laat K.32 aan mevr. M.L.D. weten dat de verhoogde kinderbijslag voor haar zoon verder zal betaald worden tot 31 oktober 2008 en dat het dossier voor de achterstallige periode werd geregulariseerd.

Op 13 februari 2009 vordert K.32 van de moeder het bedrag van 8.775,56 EUR terug; doordat de zoon sinds 29 januari 2007 aan het werk is, heeft hij vanaf februari 2007 geen recht meer op verhoogde kinderbijslag. K.32 erkent in deze haar administratieve fout en biedt haar verontschuldigingen aan.

Tegen deze beslissing tot terugvordering van K.32 d.d. 13 februari 2009 stelt de moeder beroep in bij de arbeidsrechtbank van Oudenaarde.

Volgens de arbeidsrechtbank zijn in het voorliggende geschil alle voorwaarden van artikel 120bis KBW vervuld: K.32 heeft een vergissing begaan, aan de moeder kan geen enkele fout verweten worden en de moeder kon in de gegeven omstandigheden niet weten dat zij niet langer recht zou hebben op verhoogde kinderbijslag. De beslissing van K.32 d.d. 13 februari 2009 werd aan de moeder toegezonden met een aangetekend schrijven van 16 februari 2009. Gelet op de toepasselijke verjaringstermijn van één jaar is de terugvordering die betrekking heeft op de periode vóór 16 februari 2008 dus zeker verjaard.

Wat de grond van de zaak betreft, wijst de rechtbank er op dat het Grondwettelijk Hof in de loop van het geding een belangwekkend arrest heeft gewezen in de onderhavige problematiek, zijnde het arrest nr. 1/2010 van 20 januari 2010. Dit arrest wijst er op dat artikel 17 HSV een andersluidende tekst heeft dan artikel 120bis KBW. Zo is de verwijzing in artikel 17, laatste lid, HSV naar het koninklijk besluit van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen, niet opgenomen in artikel 120bis KBW. In artikel 120bis KBW wordt nl. enkel gezegd dat het louter niet weten of niet moeten weten dat men geen recht heeft op de bijslag, volstaat voor terugvordering.

Dit verschil in behandeling tussen een sociaal verzekerde in het stelsel waarop het Handvest van toepassing is en de sociaal verzekerde in het stelsel van de kinderbijslag wordt volgens de arbeidsrechtbank terecht als ongrondwettelijk beoordeeld. Er is geen enkele reden denkbaar waarom een rechthebbende op kinderbijslag anders moet worden behandeld dan bv. een rechthebbende op pensioenen, ten minste wat de terugvordering van ten onrechte genoten prestaties betreft.

Men dient dus in dit geschil niet artikel 120bis KBW toe te passen, maar artikel 17 HSV. Zo kan er volgens artikel 17, laatste lid, HSV niet worden teruggevorderd als de sociaal verzekerde weet of moest weten, in de zin van het koninklijk besluit van 31 mei 1933 betreffende de verklaringen af te leggen in verband met subsidies, vergoedingen en toelagen, dat hij geen recht heeft of meer heeft op het gehele bedrag van een prestatie.

Het voormelde koninklijk besluit is een strafrechtelijke bepaling; het sanctioneert een bepaalde strafbare houding of materiële gedraging, omschreven in artikel 1. Dit artikel legt aan de eisende partij de verplichting op, wanneer zij weet of moest weten dat zij geen recht had op het gehele bedrag van de prestatie (i.c. de verhoogde kinderbijslag) dat zij dit diende te verklaren. Dit is de gesanctioneerde materiële verplichting die ontstaat eens er vaststaat dat een en ander niet mocht worden gecumuleerd. Door de verwijzing naar het koninklijk besluit van 31 mei 1933 wordt dus wel degelijk een voorwaarde toegevoegd aan artikel 17 HSV.

Het afleggen van de verklaring is dus decisief voor de toepassing van het voormelde koninklijk besluit, niet het besef dat een en ander niet mocht worden gecumuleerd, zoals artikel 120bis KBW nochtans vooropstelt. Er moet dus niet alleen worden nagegaan of er een besef diende te zijn dat cumulatie niet kon, maar tevens of de bij koninklijk besluit van 31 mei 1933 verplicht gestelde verklaring is afgelegd of

niet. Er anders over oordelen, komt er volgens de rechtbank op neer dat de terugvordering altijd kan, zoals vóór de invoering van het Handvest; artikel 17 en zeker het laatste lid met de verwijzing naar het bewuste koninklijk besluit zou dan ook alle betekenis verliezen.

De eisende partij wist op 29 januari 2007 met zekerheid dat haar zoon was tewerkgesteld en zij legde de verklaring af op 17 september 2007 op het vereiste formulier P2. Zij leefde de verplichting van artikel 1 van genoemd koninklijk besluit dus integraal na.

Aangezien de eisende partij de bedoelde verklaring heeft afgelegd, is haar vordering gegrond. De rechtbank vernietigt aldus de kwestieuze beslissing tot terugvordering van K.32.

5.7 Vonnis van de arbeidsrechtbank te Brugge van 28 april 2010 (Artikel 56bis KBW – Verhoogde wezenbijslag – Verlaten wees – Begrip)

Onuitgegeven

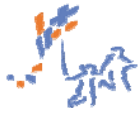
Uit de relatie van mevr. N.C. met wijlen de heer T.D. is een dochter, L.D., geboren. Het kind is sedert 11 februari 2008 officieel gedomicilieerd bij haar grootmoeder, mevr. R.V.A. Deze ontvangt sedert 1 maart 2008 de verhoogde wezenbijslag voor haar kleindochter.

Sedert 23 januari 2009 is mevr. N.C., de moeder van het kind, opnieuw gaan samenwonen. Volgens K.19 kan het betreffende kind hierdoor niet langer als een ‘verlaten wees’ worden beschouwd in de zin van artikel 56bis, §2, laatste lid, KBW. Met een schrijven van 6 augustus 2009 stelde K.19 de grootmoeder in kennis van het feit dat zij derhalve vanaf februari 2009 niet langer gerechtigd is op de verhoogde wezenbijslag voor haar kleindochter. Tegen deze beslissing gaat de moeder in beroep bij de arbeidsrechtbank van Brugge.

In casu blijkt dat het kind sedert februari 2008 gedomicilieerd is bij haar grootmoeder te Oostende en ook alleen door haar wordt opgevoed. Zij loopt er ook school. De moeder van het kind woont in Huldenberg op 150 km afstand van Oostende. Er wordt door de moeder geen enkele financiële bijdrage geleverd in de onderhoudskosten. De persoonlijke contacten tussen het kind en haar moeder zijn eerder zeldzaam, gemiddeld 1 maal per maand. Er zijn ook sporadische telefonische contacten. Behoudens voornoemde contacten, blijkt uit niets dat er op moreel, educatief of affectief vlak een echte band bestaat tussen de moeder en haar dochter.

Het statuut van ‘verlaten wees’ werd door K.19 erkend tot februari 2009, datum voorafgaand aan het samenwonen van de moeder. Het is volgens de rechtbank nochtans niet bewezen dat de situatie sindsdien is gewijzigd, noch dat de affectieve, morele of educatieve contacten sindsdien zijn geïntensifieerd. Zo werd het kind niet opgenomen in de nieuwe gezinscel die de moeder sinds 23 januari 2009 vormde met haar nieuwe vriend, te meer ook het nieuwe gezin evenmin bijdragen betaalde in de onderhoudskosten van het kind.

Voorts wijst de rechtbank er op dat er geen controlebezoek is uitgevoerd bij de moeder en haar nieuwe gezin met het oog op het vaststellen van een hernieuwde band op moreel, educatief of affectief vlak. Nadat aan de relatie tussen de moeder en haar vriend een einde kwam, werd met ingang van 1 maart 2010 het statuut van verlaten wees in hoofde van het kind opnieuw erkend, zonder dat er echter aanwijzingen zijn dat de situatie vanuit het oogpunt van de moraliteit, opvoeding of affectiviteit sindsdien was gewijzigd.

De rechtbank vindt het dan ook niet naar recht verantwoord dat het kind vanaf februari 2009 t.e.m. februari 2010 niet langer wordt erkend als ‘verlaten wees’ en veroordeelt K.19 tot betaling van de verhoogde wezenbijslag voor de betreffende periode.

5.8 Vonnis van de arbeidsrechtbank te Brugge van 28 april 2010 (Artikel 70ter KBW – Aanvullende forfaitaire kinderbijslag – Geplaatste kinderen – Grondwettelijk Hof)

Onuitgegeven

Uit het huwelijk van mevr. C.V. en de heer S.R. zijn twee kinderen geboren. Bij beschikking van de jeugdrechtbank te Brugge d.d. 1 december 1994 werden beide kinderen, onder toezicht van de Sociale Dienst van de Vlaamse Gemeenschap, toevertrouwd aan een pleeggezin.

De echtscheiding in onderlinge toestemming werd uitgesproken bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge d.d. 7 april 1997. Hierbij werd voorzien in een gezamenlijke uitoefening van het ouderlijk gezag, dit in de mate dat de beschikkingen van de jeugdrechtbank het toelaten.

In casu wordt sinds 31 juli 2004 voor de twee geplaatste kinderen niet langer een forfaitaire bijslag (ex artikel 70ter KBW) betaald aan de moeder, mevr. C.V. – dit is de bijslagtrekkende ouder die onmiddellijk voor de plaatsingsmaatregel(en) kinderbijslag voor de kinderen ontving – om reden dat zij, als bijslagtrekkende (ex artikel 69, §1, KBW), niet langer op regelmatige wijze contact onderhield met haar kinderen, noch op een andere wijze blij gaf van belangstelling voor haar kinderen.

De vader, de heer S.R., houdt in deze voor dat hij wel regelmatig contact heeft met zijn kinderen en derhalve aan de toekenningsvoorwaarden voldoet ex artikel 4 van het koninklijk besluit van 11 juni 2003¹ ter uitvoering van artikel 70ter KBW. Doch aangezien hij niet de bijslagtrekkende was die onmiddellijk voor de plaatsingsmaatregel(en) de kinderbijslag ontving ex artikel 69, §1, KBW, voldoet hij niet aan artikel 70ter KBW om gerechtigd te zijn op een aanvullende “forfaitaire bijslag”.

De vader, eisende partij in het geding, is het hiermee niet eens. Hij vraagt de rechtbank voor recht te zeggen dat de forfaitaire kinderbijslag ex artikel 70ter KBW aan hem zou worden uitbetaald, subsidiair de kinderbijslag in gelijke helften te verdelen tussen hem en eerste verwerende partij, zijnde de moeder. Hij voert ook aan dat artikel 70ter KBW discriminatoir is.

In het licht van het wettig doel van artikel 70ter KBW komt het volgens de rechtbank inderdaad bevreemdend voor dat het recht op een aanvullende forfaitaire bijslag enkel wordt toegekend aan “*de bijslagtrekkende (ouder) die onmiddellijk voor de plaatsingsmaatregel(en) kinderbijslag voor het kind ontving*”, zonder dat de andere ouder – die geen bijslagtrekkende was onmiddellijk voor de plaatsingsmaatregelen van het kind, doch wel aan de toekenningsvoorwaarden voldoet – geen recht heeft op deze aanvullende forfaitaire bijslag (alleen omdat hij voor de plaatsing van het kind niet de bijslagtrekkende ouder was).

Deze ouder is daarenboven in de wettelijke onmogelijkheid de arbeidsrechtbank te vragen hem/haar als bijslagtrekkende (van de forfaitaire bijslag) aan te duiden in het belang van het kind, inzonderheid

¹ KB van 11 juni 2003 tot vaststelling van het bedrag en de toekenningsvoorwaarden van de forfaitaire bijslag bedoeld in artikel 70ter van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders.

wanneer de bijslagtrekkende (ouder) die onmiddellijk voor de plaatsmaatregel(en) kinderbijslag voor het kind ontving niet langer aan de toekenningsvoorwaarden voldoet.

De opgeworpen ongeoorloofde ongelijkheid vloeit volgens de eisende partij derhalve voort uit het feit dat de ouder – die geen bijslagtrekkende was onmiddellijk voor de plaatsingsmaatregel(en) van het kind, doch wel aan de toekenningsvoorwaarden voldoet (met name regelmatig contact heeft met het kind) – niet op wettelijke wijze zijn recht kan doen gelden op een aanvullende forfaitaire bijslag, ook niet wanneer hij regelmatig contact onderhoudt met zijn kind ten einde op termijn de reïntegratie van het kind in familiale kring te vergemakkelijken en de andere ouder elk contact met het kind heeft verbroken. Waar voornoemde beweerde discriminatie lijkt te zijn weggewerkt in de regeling van de gewone kinderbijslag (cfr. artikel 69, §1, KBW)², is deze thans, aldus eisende partij nog voorhanden in de regeling van de aanvullende forfaitaire bijslag ex artikel 70ter KBW.

Op grond hiervan besluit de rechtbank de volgende prejudiciële vragen te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

“Schendt artikel 70ter van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders van 19 december 1939 (Kinderbijslagwet Werknemers) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat, in het licht van het wettig doel van de kwestieuze bepaling, eenzelfde categorie van personen, m.n. ouders van een bij een particulier geplaatst kind die aan de toetredingsvoorwaarden voldoen (d.w.z. regelmatig contact hebben met hun geplaatst kind) – verschillend worden behandeld met betrekking tot het recht op een aanvullende forfaitaire bijslag, naargelang hun statuut van “bijslagtrekkende onmiddellijk voor de plaatsingsmaatregel(en) van het kind”.

“Schendt artikel 70ter van de samengeordende wetten betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders van 19 december 1939 (Kinderbijslagwet Werknemers) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet doordat een ouder – die geen bijslagtrekkende was onmiddellijk voor de plaatsingsmaatregel(en) van het bij een particulier geplaatst kind, doch wel aan de toekenningsvoorwaarden voldoet (d.w.z. regelmatig contact heeft met het geplaatst kind) – in de wettelijke onmogelijkheid is de arbeidsrechtbank te vragen hem/haar als bijslagtrekkende van de aanvullende forfaitaire bijslag ex artikel 70ter Kinderbijslagwet aan te duiden in het belang van het kind, inzonderheid wanneer de andere ouder – die onmiddellijk voor de plaatsingsmaatregel(en) als bijslagtrekkende kinderbijslag voor het kind ontving – naderhand niet langer aan de toekenningsvoorwaarden voldoet.”

² Grondwettelijk Hof, 15 juli 1999, nr. 87/99.

6 Andere